

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) วิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนาม และ 2) ยืนยันผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนาม ผู้วิจัยได้แบ่งวิธีการวิจัยให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เป็น 2 ส่วน คือ 1) การวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนาและ 2) การยืนยันผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้ายภาษาเวียดนามด้วยการใช้แบบสอบถาม

วิธีวิจัยช่วงที่หนึ่ง คือ การวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนาม ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลโดยการบันทึกบทสนทนาจากผู้บอกภาษาชาวเวียดนามที่พูดภาษาเวียดนามถิ่นเหนือ (หรือฮานอย ซึ่งถือเป็นภาษาราชการ) ซึ่งอาศัยในประเทศไทย (กรุงเทพ) และสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม (กรุงฮานอย) เมื่อได้บทสนทนาเป็นระยะเวลารวม 6 ชั่วโมงแล้ว ผู้วิจัยจึงให้เจ้าของภาษาถอดบทสนทนาเป็นตัวอักษรเวียดนามเพื่อนำไปวิเคราะห์หาคำลงท้าย โดยใช้เกณฑ์ตัดสินคำลงท้าย ได้แก่ เกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์ และเกณฑ์ทางความหมายและเกณฑ์ทางเสียง พบคำลงท้ายจำนวน 13 คำ ได้แก่ à a chú cơ đấ đầu đấý đì hả mà nhé nhi และ thòì จากนั้น ผู้วิจัยใช้ทฤษฎีการวิเคราะห์องค์ประกอบ (Componential Analysis) เพื่อวิเคราะห์ความหมายและการใช้คำลงท้าย พบว่าคำลงท้าย đấý มีองค์ประกอบทางความหมายสองลักษณะที่ไม่สามารถรวมกันได้ ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้ đấý เป็นคำลงท้ายพ้องรูป จำนวน 2 คำ ได้แก่ đấý1 และ đấý2 จากการใช้เกณฑ์ตัดสินคำลงท้ายและทฤษฎีการวิเคราะห์องค์ประกอบสามารถสรุปได้ว่า มีคำลงท้ายในภาษาเวียดนามทั้งหมด 14 คำ ได้แก่ à a chú cơ đấ đầu đấý1 đấý2 đì hả mà nhé nhi และ thòì พบว่ามีคำลงท้าย 3 คำที่มีรูปแปรได้แก่ 1) à มีรูปแปรคือ á 2) nhé มีรูปแปรคือ nhá และ nhó และ 3) nhi มีรูปแปรคือ nhò คำลงท้ายทั้ง 14 คำ นั้นสามารถจำแนกออกจกกันด้วยมิติความแตกต่างจำนวน 8 มิติ ได้แก่ ชนิดประโยค ความอ่อนโยน ความสุภาพ การคาดการณของผู้พูด การบอกข้อมูลใหม่ การปฏิเสธ การมีส่วนร่วม และช่วงเวลาที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม

วิธีวิจัยช่วงที่สอง คือ การยืนยันผลการวิเคราะห์ห้วงคำประกอบทางความหมายของคำลงท้ายโดยใช้แบบสอบถาม ผู้วิจัยได้สร้างสถานการณ์การใช้คำลงท้ายต่างๆ ให้มีลักษณะทางความหมายตรงตามอรรถลักษณะที่ได้จากการวิเคราะห์บทสนทนา และสร้างสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายไม่ตรงกับอรรถลักษณะบางส่วนหรือทั้งหมดไว้ด้วย โดยคาดหวังว่าผู้บอกภาษาสามารถยอมรับสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายตรงกับอรรถลักษณะที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ไว้ และไม่ยอมรับสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายที่ไม่ตรงกับอรรถลักษณะที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ไว้ ผลการศึกษาพบว่า

1. ผู้วิจัยวิเคราะห์ห้วงคำประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนาม สอดคล้อง กับผู้บอกภาษาเป็นจำนวน 6 คำ ได้แก่

1.1 คำลงท้าย *đáy* 1 ซึ่งมี 3 อรรถลักษณะ คือ [-คำสั่ง] [-คาดการณ์] และ [+ใหม่]

1.2 คำลงท้าย *đáy* 2 ซึ่งมี 2 อรรถลักษณะ คือ [+คำสั่ง] และ [+ปฏิเสธ]

1.3 คำลงท้าย *đã* ซึ่งมี 3 อรรถลักษณะ คือ [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] และ [-ทันที]

1.4 คำลงท้าย *thôi* ซึ่งมี 3 อรรถลักษณะ คือ [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] และ [+ส่วนร่วม]

1.5 คำลงท้าย *nhé* ซึ่งมี 2 อรรถลักษณะ คือ [-คำถาม] และ [+อ่อนโยน]

1.6 คำลงท้าย *a* ซึ่งมี 1 อรรถลักษณะ คือ [+สุภาพ]

2. ผู้วิจัยวิเคราะห์ห้วงคำประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนาม ไม่สอดคล้อง กับผู้บอกภาษาเป็นจำนวน 8 คำ ได้แก่

2.1 คำลงท้าย *à* ซึ่งผู้วิจัยวิเคราะห์ว่า มี 4 อรรถลักษณะ คือ [+คำถาม] [-คาดการณ์] [-ใหม่] และ [+สุภาพ] ผลการวิจัยพบว่า ผู้บอกภาษายอมรับ การใช้ คำลงท้าย *à* เพียง อรรถลักษณะ 2 คือ [+คำถาม] [-ใหม่]

2.2 คำลงท้าย *hả* ซึ่งผู้วิจัยวิเคราะห์ว่า มี 4 วรรณลักษณะ คือ [+คำถาม] [-คาดการณั้] [-ใหม่] และ [-สุภาพ] ผลการวิจัยพบว่า ผู้บอกภาษายอมรับ การใช้ คำลงท้าย *hả* เพียง วรรณลักษณะ 2 คือ [+คำถาม] [-สุภาพ]

2.3 คำลงท้าย *nhĩ* ซึ่งผู้วิจัยวิเคราะห์ว่า มี 4 วรรณลักษณะ คือ [+คำถาม] [+คาดการณั้] [-ใหม่] และ [+ส่วนร่วม] ผลการวิจัยพบว่า ผู้บอกภาษายอมรับ การใช้ คำลงท้าย *nhĩ* เพียง วรรณลักษณะ 2 คือ [+คำถาม] [+ส่วนร่วม]

2.4 คำลงท้าย *chứ* ซึ่งผู้วิจัยวิเคราะห์ว่า มี 4 วรรณลักษณะ คือ [+คำถาม] [+คาดการณั้] [-ใหม่] และ [-ส่วนร่วม] ผลการวิจัยพบว่า ผู้บอกภาษายอมรับ การใช้ คำลงท้าย *chứ* เพียง วรรณลักษณะ 3 คือ [+คำถาม] [-ใหม่] และ [-คาดการณั้]

2.5 คำลงท้าย *mà* ซึ่งผู้วิจัยวิเคราะห์ว่า มี 3 วรรณลักษณะ คือ [+บอกเล่า] [+คาดการณั้] และ [+ใหม่] ผลการวิจัยพบว่า ผู้บอกภาษายอมรับ การใช้ คำลงท้าย *mà* เพียง วรรณลักษณะ 2 คือ [+บอกเล่า] และ [+ส่วนร่วม]

2.6 คำลงท้าย *co* ซึ่งผู้วิจัยวิเคราะห์ว่า มี 3 วรรณลักษณะ คือ [+บอกเล่า] [+คาดการณั้] และ [-ปฏิเสธ] ผลการวิจัยพบว่า ผู้บอกภาษายอมรับ การใช้ คำลงท้าย *co* เพียง วรรณลักษณะ 2 คือ [+บอกเล่า] และ [-ปฏิเสธ]

2.7 คำลงท้าย *đâu* ซึ่งผู้วิจัยวิเคราะห์ว่า มี 3 วรรณลักษณะ คือ [+บอกเล่า] [+คาดการณั้] และ [+ปฏิเสธ] ผลการวิจัยพบว่า ผู้บอกภาษายอมรับ การใช้ คำลงท้าย *đâu* เพียง วรรณลักษณะ 2 คือ [+บอกเล่า] และ [+ปฏิเสธ]

2.8 คำลงท้าย *đi* ซึ่งผู้วิจัยวิเคราะห์ว่า มี 3 วรรณลักษณะ คือ [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] และ [-ทันที] ผลการวิจัยพบว่า ผู้บอกภาษายอมรับ การใช้ คำลงท้าย *đi* เพียง วรรณลักษณะ 2 คือ [+คำสั่ง] และ [-ปฏิเสธ]

ข้อเสนอแนะ

1. การทำวิจัยเรื่องคำลงท้ายภาษาเวียดนามครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลจากชาวเวียดนามถิ่นเหนือจำนวนหนึ่ง ซึ่งทำให้เห็นภาพรวมการใช้คำลงท้ายเพียงบางส่วนเท่านั้น โดยเฉพาะ ชาวเวียดนามถิ่นเหนือที่ได้รับการศึกษา ผู้วิจัยจึงอยากเสนอแนะว่าควรมีการศึกษาวิจัยการใช้คำลงท้ายในชาวเวียดนามถิ่นเหนือกลุ่มอื่นๆ อีก เช่น ชาวเวียดนามถิ่นเหนือที่อาศัยในชนบท จะทำให้เห็นภาพรวมในการศึกษาคำลงท้ายภาษาเวียดนามถิ่นเหนือมากยิ่งขึ้น

2. นอกจากนี้ผู้วิจัยยังอยากเสนอแนะให้มีการศึกษาวิจัยคำลงท้ายภาษาเวียดนามในอีก 2 ถิ่น นั่นคือ ถิ่นกลาง (เฮว้) และ ถิ่นใต้ (โฮจิมินห์) ว่ามีความเหมือนหรือแตกต่างจากคำลงท้ายถิ่นเหนือ (ฮานอย) ของผู้วิจัยอย่างไร ผลการศึกษาที่ออกมาจะทำให้มองเห็นภาพรวมบางส่วน of คำลงท้ายภาษาเวียดนามได้

3. ผู้วิจัยขอเสนอให้นำทฤษฎีการวิเคราะห์องค์ประกอบไปประยุกต์ใช้ในการวิเคราะห์หาความหมายคำลงท้ายในภาษาอื่นๆ ต่อไป

4. ผู้วิจัยขอเสนอให้มีการใช้ทฤษฎีการวิเคราะห์องค์ประกอบเพื่อเปรียบเทียบความหมายคำลงท้ายข้ามภาษาว่ามีความเหมือนหรือแตกต่างกันกันอย่างไร เช่น คำลงท้ายภาษาไทยและภาษาเวียดนาม ผลการวิเคราะห์ที่ออกมา นั้น อาจทำให้เห็นภาพรวมการใช้คำลงท้ายในประเทศแถบเอเชียตะวันออกเฉียง

5. นอกจากนี้ผู้วิจัยขอเสนอแนะการนำทฤษฎีการวิเคราะห์องค์ประกอบนี้ไปใช้ศึกษาหาความหมายของชนิดคำต่างๆ ซึ่งมีความหมายและการใช้งานที่ไม่แน่นอน เช่น คำบุพบท เป็นต้น